

Bruxelles, den 2. maj 2018
(OR. en)

Interinstitutionel sag:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 1

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

I/A-PUNKTSNOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanters Komité/Rådet
Vedr.:	Udkast til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (førstebehandling) – Vedtagelse af den lovgivningsmæssige retsakt – Erklæringer

Erklæring fra Letland og Litauen

Letland og Litauen værdsætter det estiske formandskabs bestræbelser på at integrere sektoren for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) i de klimaforandringspolitiske rammer efter 2020.

Imidlertid har begge lande efter at have noteret sig den endelige kompromistekst betænkeligheder i forhold til de obligatoriske regnskabsforpligtelser for vådområder fra og med 2026.

Vådområders betydning som effektive økosystemer for opbevaring af kulstof bør anerkendes.

Geografiske forhold betyder dog, at der er en væsentligt højere andel af vådområder i Nordeuropa og i nogle vesteuropæiske lande i forhold til EU-gennemsnittet.

Derfor er disse områder særligt vigtige for fastsættelsen af klimamål (og opfyldelsen af reglen om neutralitet ("no-debit rule")) samt for effektiv og bæredygtig ressourceforvaltning.

I henhold til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) opfordres landene til at anvende den seneste tekniske vejledning i de supplerende retningslinjer for vådområder fra 2013 til IPCC's retningslinjer fra 2006 for nationale drivhusgasopgørelser til at rapportere deres emissioner og optag fra forvaltede vådområder. Fremskridt med gennemførelsen af de supplerende retningslinjer for vådområder fra 2013 varierer fra EU-medlemsstat til EU-medlemsstat.

Betydningen af landenes fremskridt med gennemførelsen af de supplerende retningslinjer for vådområder fra 2013 øges ved anvendelse af obligatorisk regnskab for vådområder, da sammenligneligheden af forhold vedrørende målopfyldelse og økonomiske implikationer i så fald inddrages.

For at sikre et solidt og gennemsigtigt regnskabssystem bør alle medlemsstater anvende de samme retningslinjer for vådområder, før der indføres obligatorisk regnskab.

Hertil kommer, at der kræves en betydelig indsats og tilstrækkelig tid, for at medlemsstaterne kan fremskaffe nøjagtige nationale data om forvaltning af vådområderne og mindske usikkerheder. I denne henseende udestår der stadig et stort arbejde, og

fremskaffe nationale faktorer for regionerne (tempereret område), især fordi de nationale faktorer i de supplerende retningslinjer for vådområder fra 2013 er behæftet med stor usikkerhed. Der bør på EU-plan gives passende videnskabelig og metodologisk støtte til medlemsstaterne.

I betragtning af ovenstående omstændigheder opfordrer vi på det kraftigste Europa-Kommissionen til under de kommende revisioner af forordningen at tage højde for den mulige mangel på nøjagtige data og nationale emissionsfaktorer til vurdering af emissioner og optag i forbindelse med forvaltning af vådområder samt at sikre, at de enkelte medlemsstater har tilstrækkelig tid til at forbedre dem.

Erklæring fra Polen

Polen udtrykker dyb skuffelse over den vedtagne udgave af *Europa-Parlamentets og Rådets forordning om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU*. Det er ikke ordentligt afspejlet i den foreslåede lovgivning, at skovøkosystemer udgør det største og vigtigste kulstofdræn i Europa. Fastsættelse af skovreferenceniveauet for forvaltede skovarealer på grundlag af en kort periode mellem 2000 og 2009 er en vilkårlig afgørelse til fordel for nogle lande og til skade for andre, idet perioden ikke er repræsentativ nok for forvaltningen af deres skove. Herudover er der skabt et uhensigtsmæssigt billede af skovbrug i medlemsstaterne, idet regnskabssystemet er baseret på et sådant konstrueret skovreferenceniveau, og idet fordelingsnøglen for kompensationsmekanismen bruger skovdækkeparametret som grundlag, på trods af at dette kun udgør et af mange parametre vedrørende skovbrugssektoren. Ovennævnte regnskabsmetode kan medføre, at der genereres debet, selv i den situation, hvor skovbiomasseressourcer vokser som følge af et reelt nettooptag.

Hvis de langsigtede klimafordele, som skovøkosystemerne giver, ikke anerkendes tilstrækkeligt og regnskabsføres som emissioner, på trods af at hugstmængden er meget lavere end den årlige nettotilvækst, vil de planlagte investeringer i skovbrugs- og træsektoren blive meget begrænsede. Dette sætter spørgsmålstegn ved den rolle, skove og træ spiller i EU's fremtidige grønne økonomi. EU bør fremme brugen af EU's skovressourcer, da det ikke alene er en miljøvenlig løsning, men også bidrager til at styrke den rolle, skove spiller i bioøkonomien og til en bæredygtig udvikling af regionen. Begrænsning af træhugst i EU vil uvægerligt medføre en stigning i importen af trævarer fra tredjelande.

Endvidere er Polen også dybt betænkelig ved regnskabsreglernes nuværende struktur i relation til kompensationsmekanismen for forvaltede skovarealer (artikel 11, stk. 1), da de vil fratage en medlemsstat muligheden for at bruge fleksibilitetsmekanismen mellem sektorerne LULUCF og ESR med forbehold af artikel 7 og de grænser, der er defineret i bilag III til ESR. Brugen af enheder fra kompensationsmekanismen indebærer, at brugen af artikel 7 i ESR-forordningen opgives.

Polen er af den opfattelse, at dette strider imod den oprindelige hensigt, som er at styrke skovbrugssektorens rolle i gennemførelsen af EU's klimapolitik, idet der er en begrundet risiko for, at ovennævnte betingelser for brug af kompensationsmekanismen for forvaltede skovarealer er blevet fastlagt for at begrænse omfanget af brugen af individuelle grænser i fleksibilitetsmekanismen ESR – LULUCF, hvilket så vil udgøre et yderligere element i forøgelsen af reduktionsmålet. Sammen med betingelsen om at opfylde en regel om neutralitet på EU-plan giver ovenstående anledning til store betænkeligheder, fordi opfyldelsen af denne betingelse i vid udstrækning er uden for en given medlemsstats kontrol, hvilket efter Polens opfattelse ikke bør ske.

Erklæring fra Portugal

Portugal accepterer den enighed, der er opnået mellem Europa-Kommissionen, EU-Rådet og Europa-Parlamentet. Vi vil dog gerne understrege, at vi har en række betænkeligheder vedrørende tilgangen til denne sektor.

Som vi har fremhævet fra begyndelsen af denne debat, bør LULUCF-sektoren integreres fuldt ud i klimapolitikken på en måde, som forholder sig til og giver incitamenter til at levere faktiske emissionsreduktioner og fremmer kulstofbindingen. LULUCF-sektoren er afgørende for at levere den CO₂ -neutralitet, der foreskrives i Parisaftalen, og for Portugals eget mål om CO₂ -neutralitet senest i 2050.

Vi fremhævede også fra begyndelsen de mange muligheder og veje til at forbedre et system, som blev udviklet inden for rammerne af Kyotoprotokollens arkitektur, og som allerede har vist sig at være unødvendigt kompleks og meget begrænset som værktøj til at fremme egentlig handling.

Det endelige resultat har resulteret i større tvetydighed, nemlig i beregningen af skovreferenceniveauerne. Det går også ud over den internationale orientering vedrørende isoleret regnskabsføring af dødt ved.

Disse to forhold gør forordningen kompleks, hvilket gør det vanskeligere at forklare og gennemføre den.

Portugal understreger desuden, at den obligatoriske regnskabsføring af vådområder vil kræve en betydelig indsats fra en række medlemsstaters side, for hvilke vådområder er en ubetydelig kilde til emissioner.

Vi mener, at det efter 2030 vil være muligt at forbedre denne model væsentligt, baseret på erfaringerne fra gennemførelsen heraf og på andre forsvarlige tilgange, der på nuværende tidspunkt anvendes af andre lande under Parisaftalen.
